Пасу я козу. А вона не пасеться. Стала, голову задерла, бородою трясе і мекає, мекає.

Так уже мені вмекалася, що й сили немає терпіти.

Аж тут дід Остап іде та й каже мені:

— Вона ж у тебе, мабуть, води хоче! Бач, як жалібно кричить...

От про воду я й не подумав. Думав тільки про її характер поганий. Бо наша коза — вереда з усіх вереда на світі. Як побачить, наприклад, яблуко в мене в руках, буде мекати на всю вулицю. Як смикне її хтось за бороду — теж крику не обберешся. Начеб не можна потерпіти трохи!

Зайняв дід Остап козу й мене і погнав обох до озера.

Каже:

— Я саме туди йду рибу ловити.

Прийшли ми до озера. Коза відразу ж до води кинулася — справді пити хотіла. І як дід Остап узнав?

— Бачиш,— каже мені,— ти якби так пити захотів, то теж замекав би дужче за козу.

А я сміюсь. Бо чого б це мені мекати? Що, в мене голосу нема, чи що! Скажу: "Дайте води". Або й сам піду нап'юся — не малий же.

Дивлюся, аж дід вудки під очеретом у воду позакидав і сів. А поплавці так смішно виткнулися і стримлять із води.

Тепер коза пасеться, не мекає. Сів і я з дідом Остапом поряд.

А він каже:

— Хочеш половити рибу?

Ще б не хотів!

Ловлю, а вона не ловиться. Дід Остап одну за одною витягає.

— Оце клює! Сто років так не клювала!..

А в мене — хоч плач — поплавок як заснув.

— Перевір,— каже дід,— гачка, там, мабуть, нічого вже немає.

Справді: нічогісінько. Давно риба хліб з'їла. А хіба ж на голий гачок щось упіймається?

Так я аж до вечора закидав і перевіряв. І нічого не впіймав.

Уже й темніти почало. Коза мекає — додому хоче.

— Славно ми порибалили,— каже дід.

Мабуть, підсміюється з мене. Бо я ж тільки просидів коло нього дурно.

Пильно дивлюся на діда: начеб і не схоже, що підсміюється.

— Це ви все вловили,— заздрісно кажу.— У мене нічого не виходить...

— А так одразу й не вийде,— відповідає він.— Ось я тебе вчитиму, як ловити рибу. Добре?

— Добре — кажу, хот і не дуже вірю, що на мій гачок може вчепитися якась рибина.

— Я теж, коли починав рибалити, то довго нічого не вмів упіймати. А потім пішло діло. І в тебе так буде. Побачиш.

Женемо козу до села.

А я все дорогою думаю: і що він з тією рибою робитиме? Повнісінька ж торбина! Невже всю з'їсть? Мабуть, на базар половину понесе.

Коли це коло нашого двору дід каже:

— Давай я тобі в щось риби насиплю.

— Риби? — навіть не вірю я.

— Риби,— каже дід Остап.— А що ж, хіба ми з тобою не наловили?

Я ж добре пам'ятаю, як це ми вдвох ловили!

Забіг за козою в двір, виношу миску. І дід накладає в неї карасів. Хто міг би таке подумати?!

Я навіть подякувати забув — так розгубився від несподіванки.

Треба хоч завтра сказати йому "спасибі".

Мати, як побачила карасів, аж руками сплеснула:

— Де це ти їх узяв?

— З дідом Остапом наловили,— відповідаю.

А коза на мої слова як розмекалася,— мабуть, на все село стало її чути. Добре, що кози не вміють говорити, бо зараз би почала розповідати, як це ми ловили і скільки я впіймав.

— А хіба ж ти вмієш рибалити? — здивовано запитує мати.

— Вчуся... Вже вудку навчився правильно закидати. Скоро вмітиму й рибу з води витягувать. Що там його вміти!

Далі мати не розпитувала Тільки сказала:

— Бач, який хороший дід Остап!

Начебто я сам не знаю, що він хороший!

Завтра ми знову з ним порибалимо.

І я неодмінно щось упіймаю...